

Beretn. om den 46. internat. arbejdskonference i Genève 1962.

- d) udlån af erfarne personer fra ét land til et andet for at bistå ved organisering af uddannelsen;
- e) udveksling af kvalificeret personale;
- f) udarbejdelse og levering af fagbøger og andet materiale til brug ved uddannelse;
- g) en systematisk udveksling af oplysninger om uddannelsesspørgsmål;
- h) bistand til de lande, der er under industriel udvikling, med hensyn til oprettelse og udvikling af deres uddannelsesordninger og til tilvejebringelse af deres egen stab af kvalificerede lærere og instruktører.

79. Man bør have opmærksomheden henvendt på

- a) ønskeligheden og muligheden af en gradvis tilnærmelse af uddannelsesstrinnene for samme fag inden for en gruppe lande med henblik på at lette adgangen til uddannelse i udlandet samt den erhvervsmæssige bevægelighed;
- b) muligheden af en gensidig anerkendelse af eksamensbeviser i områder, hvor uddannelsesstrinnene for samme fag ligger på linie;
- c) udarbejdelse og udveksling af erhvervsmæssige oplysninger, såsom stillingsbeskrivelser, som kan være særlig nyttige ved uddannelse af vandrende arbejdere.

XVI. Virkningen på tidligere henstillinger.

80. Nærværende henstilling træder i stedet for henstillingen af 1939 om erhvervsmæssig uddannelse, henstillingen af 1939 om lærlingeforhold og henstillingen af 1950 om erhvervsmæssig uddannelse af voksne.

5. Ligestilling af ind- og udlændinge i henseende til social tryghed.

(2. behandling).

Som grundlag for kommissionens arbejde forelå 2 af arbejdsbureauet udarbejdede rapporter med tilhørende konventionsudkast og udkast til en henstilling udarbejdet på grundlag af de under konferencen i 1961 vedtagne dokumenter, jfr. beretningen for arbejdskonferencen 1961, side 23, og regeringens udtalelser herover.

Disse udkast beskæftigede sig med 3 særskilte emner: Ligebehandling af egne statsborgere og statsborgere fra andre lande på det nationale territorium; betaling af ydelser til personer bosiddende i udlandet; opretholdelse af vandrende arbejderes rettig-

heder og fordeling mellem de to stater af deraf forbundne udgifter.

Efter at komiteen havde foretaget nogle ændringer, blev konventionsudkastet forelagt ved konferencens plenarmøde og blev vedtaget med 259 stemmer mod 1, medens 50 afholdt sig fra at stemme.

Konventionen bestemmer, at ethvert medlem, for hvem den er i kraft, inden for sit territorium skal garantere statsborgere fra ethvert andet medlemsland, der har ratificeret den, ligestilling for loven med dets egne statsborgere vedrørende enhver gren af social tryghed, for hvilken det har accepteret konventionens forpligtelser. Et lands ratifikation kan gælde for en eller flere af de følgende grene af social tryghed: sygebehandling, dagpenge under sygdom, moderskabsydelse, invalidepension, alderspension, efterladtepension, ydelser på grund af tilskadekomst under arbejde, arbejdsløshedsunderstøttelse og familiebidrag. Andre grene end dem, der ved den første ratifikation er specificeret, kan senere tilføjes.

Med hensyn til ligestillingen anerkender konventionen, at der kan stilles krav om en vis tids bosættelse i vedkommende land som betingelse for ligestilling, når der er tale om ydelser, der gives uden at være betinget af direkte bidrag fra arbejdsgivere eller arbejdere eller af en vis tids beskæftigelse. At nå frem til definitionen på dette område viste sig i øvrigt under komitéarbejdet uhyre vanskeligt, fordi systemerne for social tryghed i Sovjetunionen er vidt forskellige fra de systemer, der kendes andetsteds.

Den foran angivne definition af ydelser, for hvilke der kan stilles krav om en vis tids bopæl som betingelse for ligestilling, vil omfatte de danske sociale pensioner, men desuagtet vil det sikkert vise sig vanskeligt og u hensigtsmæssigt for Danmark for tiden at ratificere konventionens bestemmelser om sociale pensioner.

Fra skandinavisk side havde man under behandling i komiteen i 1961 fået gennemført forskellige ændringer i den af bureauet foreslåede tekst, men de skandinaviske forslag blev dog kun delvis vedtaget. På samme måde blev der under 2. behandling fra skandinavisk side fremsat forskellige ændringsforslag, hvoraf nogle, men ikke alle, blev vedtaget. Navnlig har man fra skandinavisk side fundet bopælskravet for alders-